

Bir Anneden Mektup

Nazlı Baydar

Bebeklerimizle ilgili hiç birşey bizim önceden planladığımız gibi olmadı. Hamileliğimin 29. haftasında kızımızı Aysin ve oğlumuz Erin dünyaya geldi. Diğer anne-babaların ve ailelerin sevinçle bebeklerini kucakladığı bu dönemde, biz 'Yoğun Bakım Dünyasına' girdik. Yoğun bakım, biz sağlıklı insanların kolayca anlayabileceği, kolayca alışabileceği, isteyerek katılacağı bir dünya değil. Orada başka kurallar geçerli...

olabileceğiniz saatleri beklersiniz. Bebeğinizin altını değiştirmek için hemşirenizden izin alırsınız. Bazı günler, hemşireniz sizi beklemeden bebeğinizin altını değiştirir. O günlük bebeğinize dokunabilme fırsatı da böylece kaçır.

Yoğun bakımda bir bebeğiniz varsa beklemeyi öğrenirsiniz. Daha önce yarım saat bir yerde beklemek zorunda kalabilirim diye yanında kitap, dergi taşıyan bir kişi bile olsanız, yoğun

bakım dünyasında gık demeden beklemeyi öğrenirsiniz. Bazı günler saatlerce bekleme odasında duvara bakabilir, yabancı kişilerle sonradan hiç hatırlamadığımız konuşmalar yapabilirsiniz. Sonra bebeğinizin yanında yarım saat geçirip, yine saatlerce bekleyebilirsiniz. Sıklıkla aklınıza gelmez.

Yoğun bakımda bir bebeğiniz varsa gelecekte söz etmemeyi öğrenirsiniz. "Bebeğiniz şu anda iyi" der size hemşireler ve çabucak eklerler, "tabii, burası yoğun bakım, her an her şey değişebilir." Siz bu yanıtı duyarsınız ve bu insanların her zaman birbirlerine söyledikleri "Nasılsın?" "İyiyim" konuşmasıymış gibi davranırsınız. "Tabii, anlıyorum, bebeğimin şu anda iyi olduğuna memnun oldum. Teşekkür ederim." Gözyaşlarınızı kimseye göstermemeye çalışırsınız...

Yoğun bakımda bir bebeğiniz varsa eşinizle "Hastaneye kim telefona edeceğiz?" tartışmaları yaparsınız. Bu tartışma "Telefon etmeye zamanın var mı?" tartışması değildir. "Eğer kötü bir haber varsa, hangimiz bu kötü haberi alacak kadar kuvvetliyiz bugün?" tartışmasıdır. Ya da "Hemşireler benim sesimi duymaktan bıktı artık, ama yine de bebeğimden haber almak istiyorum. Sen ara" tartışmasıdır. Bazen kazanırsınız, bazen kaybedersiniz.

Yoğun bakımda bir bebeğiniz varsa günün saatlerini bebeğinizin bakım ve beslenme saatleri belirler. Bebeğinizle birlikte

Yoğun bakımda bir bebeğiniz varsa tıp bilginiz kısa zamanda çok genişler. Doktorlarınıza çok fazla soru sormaya çekinmezsiniz bile, hemşirelerinizden bilgi alma beceriniz gelişir. Değişik hemşirelere değişik sorular sorarsınız. Aldığınız yanıtları aklınızın bir köşesine yazar, her gün bütün yanıtları gözden geçirir, kendinize sonuçlar çıkarırsınız. Tüm çıkarsamalar tek bir soru üzerine yoğunlaşır: "Bebeğim yoğun bakımdan ne zaman çıkacak?" Bu soruyu açıkça kimseye sormazsınız.

Yoğun bakımda bir bebeğiniz varsa, o "ilk" hayat deneyimlerini sizinle yaşayamayacaktır. Bebeğiniz ilk mamasını sizin elinizden yiyemeyecek, ilk bezi sizin tarafınızdan değiştiremeyecek, onu kucagina ilk alan siz olamayacaksınız, ilk zıbınını siz giydiremeyeceksiniz. Bu "ilk"lerin haberlerini size hemşireleriniz verecek, siz de bu haberlere teşekkür edeceksiniz. "Ama bebeğim ilk banyosunu yaparken ben orada olmak istiyordum!" geçerli bir şikayet değildir. Yoğun bakımdaki bebekler, ilk banyolarını sabaha karşı 3'te, ziyaretçilerin üniteye alınmadığı zamanda yaparlar.

İşte böyledir yoğun bakım dünyası. Biliyorum çünkü orada kızım ve oğlumla 65 gün geçirdim. Kuralları öğrendim. Unutmak istesem de unutamam. Çocuklarım, yoğun bakım ünitesi, orada sağlanan bakım, hemşireleri ve doktorları sayesinde bugün sağlıklı bir şekilde evde büyüyorlar. Yoğun bakıma, orada emek veren tüm personele minnet borcum var. Ben onlara 65 günümü ve hayattaki en kıymetli umutlarımı verdim. Onlar bana bebeklerimi verdiler.